

(Olen kirjoittanut tämän lyhykäisen novellin ollessani 13-vuotias, seitsemännellä luokalla. Nyt olen kuudentoista ja päättänyt yhdeksännen luokan. Toivon, että annatte novellistani rehellistä palautetta, jotta saan suunnilleen tietää, paljonko kirjoitustaitoni on kehittynyt ja mitä (ehkä) virheitä olen silloin vielä kirjoittanut.) *** Sade rummutti ikkunoita ulkona niiden takana ja maisema peittyi tiheään sumuun. Pienikokoinen, 14-vuotias tyttö istui yksinään orpokodin tyhjän olohuoneen sohvalla ja tuijotti lasin läpi mitään näkemättömin, kyynelistä kirkkain silmin. Hänen pitkät, aaltoilevat ja vaaleat hiuksensa ryöppysivät selkään kuin kultasade kehystäen samalla siroja, kalpeita kasvoja, jotka olivat harvinaisen kauniit. Silmät olivat suuret, siniset ja tummat kuin metsälampien syvyydet. Hän oli olemukseltaan niin hento ja hauras, että olisi luullut kapean vyötärönkin napsahtavan keskeltä kahtia kuin sokeriruo'on. Tytön nimi oli Celine Star. Kauneudestaan huolimatta hän oli surullinen, säikky ja yksinäinen pieni olento. Sitä paitsi Celinellä oli vamma, jota ei voinut parantaa. Hän oli ollut mykkä syntymästään saakka jo ennen vanhempiensa kuolemaa ja oli ollut koko elämänsä ajan ollut siksi syrjitty ja hyljeksitty saamatta koskaan muuta kuin haukkuja. Syksy oli tullut sinä vuonna aikaisin, mitä Celine inhosi yli kaiken. Hän ei ollut koskaan pitänyt vuodenajasta ja sen tultua oli hänen masennuksensa vahvistunut entisestään. Hänen päivänsä oli ollut taas aivan samanlainen kuin edelliset - yhtä yksinäinen. Celine katsoi yhä ulos ikkunasta pyyhkien kyyneleet kärsimättömänä silmistään. Ulkona koko maisema oli yhtä harmaa, lohduton ja yksinäinen kuin eilenkin. Jokainen päivä oli tähän saakka kiduttanut Celinen herkkää itsetuntoa, sillä hän ei pystynyt vammansa tähden puhumaan kenenkään kanssa. Hänen suurin unelmansa oli aina ollut saada puhua ja kertoa jollekin murheistaan, mutta vaikka tyttö oli monesti yrittänyt, oli aina tuntunut, kuin äänihuulten edessä olisi ollut jokin kummallinen este, joka oli aina tähän saakka estänyt ääntä tulemasta ulos. Hän osasi hahmottaa sanat mielessään, mutta aina huulille päästyään ne tukahtuivat ja kuolivat hiljaisuuteen. Celineä suoraan sanottuna raastoivat voimakkaat, surulliset ja tuskaisat tunteet. Sen saattoi huomata jo hänen silmistään ja kasvoistaan, jotka eivät koskaan olleet olleet iloiset. Tyttö ei ollut koskaan pystynyt ymmärtämään muiden suhtautumista häneen aina yhtä vihamielisesti ja syrjivästi. Kaikki hänen elämänsä aikana kokemansa suru ja menetys ystäväistä olivat saaneet hänet muuttumaan hyvin ujoksi ja passiiviseksi ja aina jonkun lähestyessä pilkkaamaan Celine vetäytyi kuoreensa ja piti kasvonsa täysin ilmeettöminä ja tulkittomina. Kukaan ei siten tiennyt, mitä tuskia tyttö joutui kärsimään noiden surullisten kasvojen ja suurten silmien takana. Ei Celine silti jäänyt toimeettomaksi, vaikka siltä tuntui. Koulussa hän selvisi erinomaisesti, paitsi että oli jäädä luokalleen aineista, jossa äänen käyttöä tarvittiin. Celinellä oli myös salainen harrastus, jota kaikki olisivat pilkanneet, jos olisivat saaneet tietää siitä. Hän piti hyvin paljon runojen kirjoittamisesta, joihin hän kaikkiin kirjoittaessaan purki syvimmat surunsa ja huolensa. Jollei hän olisi niitä kirjoittanut ja niillä lohduttautunut, olisi koko tyttö varmasti ajat sitten menehtynyt masennukseensa, jonka tähden Celine oli nyt jo liian laiha ja alipainoinen. Celine nousi ylös sohvalla ja katsoi kelloa. Hän säikähti pahanpäiväisesti huomatessaan, että se oli jo reilusti yli yhdeksän. Hän myöhästyi pian koulusta, jollei pitäisi kiirettä. Tyttö oli istunut sohvalla kokonaisen tunnin miettiessään murheitaan, joten aamiainen jäi taas väliin kuten monesti ennenkin. Koulun pihalle saavuttuaan Celine huohotti pidellen juoksun jälkeen särkevää kylkeään. Hetken levättyään hän juoksi täyttä vauhtia sisään koulurakennukseen lennättäen lasioven auki niin, että se pauskautui vasten kiviseinää ja särkyi. Celine ei ehtinyt huomata aiheuttaneensa tuhoa, kun hän oli jo juossut musiikkiluokkaan, jossa ensimmäinen tunti oli jo alkanut. Hänen hiuksensa olivat läpimärät kastuttuaan ulkona sateessa ja päistään kihartuvat suortuvat roikkuivat sotkuisina ympäri päätä. Musiikinopettaja katsoi Celineä ankarasti

katseella, josta tyttö tiesi myöhästymismerkinnän olevan tulossa. Celine ei pitänyt opettajasta eikä tämän kylmistä, harmaista silmistä ja typerästä possunnaamasta. "Celine Star!" opettaja mylvähti vihasesti. "Olet myöhässä! Siitä seuraa jo viides myöhästymismerkintä tänä vuonna!"

Tyttö istuutui pulpettiinsa tuntien itsessään luokkatovereittensa syyttävän, alentuvaisten katseen. Celine oli unohtanut laulukokeen, joka oli määrätty juuri täksi päiväksi. "No niin", opettaja sanoi. "Pidämme nyt sen laulukokeen, josta sovimme jo viime viikolla. Jokaisen on esitettävä jotakin - erityistapaukset mukaan laskettuina. Sen mukaan määrätty musiikinnumeronne!" Kahu sävähti Celinen läpi ja hän tunsu kasvojensa kalpenevan, sillä hän oli jo unohtanut koko asian. Hän ei voisi laulaa, mutta tiesi, että opettaja tunsu syvää vastenmielisyyttä oppilaistaan häntä kohtaan ja pakottaisi hänet laulamaan koko luokan edessä otettuaan hänet jo kauan sitten omaksi silmätikukseen. Celine tiesi nyt, ettei pystyisi siihen. Koska hän oli ollut koko elämänsä ajan mykkä, ei asiaa voinut muuttaa. Tyttö tiesi saavansa jälleen kärsiä pilkkaa niin kuin jokaisella musiikintunnillaan, kun täytyi esittää jotain. "Celine Star! Tulehan sinä laulamaan ensimmäisenä!" opettajan ääni jyrähti keskeyttäen tytön mietteet.

Pelko jysähti Celineen hänen noustessaan pulpetistaan ja kävellessään luokan eteen. Sydän pamppaili hänen rinnassaan vasaran tavoin, ja hän tiesi, ettei pystyisi siihen, mutta silti jonkinlainen outo rohkeus ja päättäväisyys oli äkkiä syttynyt häneen. Tyttö nousi luokan edessä olevalle korokkeelle vavisten kuin haavan lehti kiireestä kantapäähän. Opettaja ja oppilaat katsoivat häntä pilkallisesti kuin odottaen, että hän aloittaisi ja epäonnistuisi. Jokin kummallinen voima tuntui hetki hetkeltä kuitenkin kasvavan Celinen sydämessä sekuntien venyessä yhdeksi kärsimättömän pitkäksi hetkeksi. "Aloita!" karjaisi opettaja raivoissaan. Epätoivoisena ja tietoisena siitä, ettei mitenkään voisi onnistua, Celine avasi suunsa ja aloitti. Äkkiä tapahtui jotakin kummallista ja yllättävää. Möykky, joka tähän asti oli estänyt Celineä puhumasta, siirtyi syrjään ja juuri, kun auringon valo tuli äkkiä esiin pilven takaa ja valaisi koko luokan, ilmoille kajahti kirkas, väräjävä ääni kuin heikko tuuli puitten latvuksissa. Celine tunsu iloitsevänsä ensi kertaa elämässään. Hän pystyi siihen sittenkin, saamaan äänen kuuluville edes jollain keinolla! Toivo täytti hänen sydämensä. Opettaja tuijotti tyttöä järkyttyneenä.

Koskaan ennen ei Celine ollut puhunut sanaakaan, mutta tämä! Hän ei ehkä kyennyt puhumaan, mutta kuitenkin laulamaan. Mies näki tytön silmien säteilevän tähtien lailla pilvien takaa tulvivan auringonvalon kullatessa hänen hiuksensa, jotka hehkuivat auringon säteiden lailla. *** Aika kului - kului kokonainen viikko. Ensi kertaa elämässään Celine kykeni käyttämään ääntään, jonka ansiosta hänestä oli lyhyessä ajassa tullut oikea lapsitähti. Hänestä ei ollut koskaan vielä pidetty ennen tätä ja se hämmensi tyttöä suunnattomasti. Celineä opittiin orpokodissa viimein rakastamaan ja vaikkei hän kyennytkaan puhumaan, hän kirjoitti runomuodossa lauluja, joissa kertoi entisestä surullisesta elämästään kaikille hartaille kuuntelijoille. *** Päivät kuluivat ja talvi tuli aikaisemmin kuin Celine oli odottanutkaan. Hän istui eräänä marraskuisena päivänä huoneensa ikkunalle ja katsoi siitä ulos. Ulkona koko maisema oli peittynyt viimein valkoiseen ja marmorin lailla kimaltelevaan lumeen. Taivas oli sininen kuten Celinen silmät, joita varjostivat pitkät ripset. Hän sulki silmänsä ja alkoi yksinään laulaa vienoa, kaunista ja itse keksimäänsä sävelmää. Tuuli vei äänen mukanaan ja se kaikui kauas sinerville, kaukaisille kukkuloille kuin yksinäisen linnun laulu. Celine oli onnellinen. Hän kohotti kauniit kasvonsa kohti taivasta ja hymyili silmien tuikkiessa salaperäisesti kuten aina. Talvinen maisema lepäsi ulkona kaikessa loistossaan kuin toivottaen rauhaa aamuiseen maailmaan.